

hvilket Synspunkt man end vil betragte det. — Den ærede 1ste Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig) dvælede dernæst ved § 3, idet han fandt, at det var en Feil, at man i dette Forslag havde opgivet den Minimumsats, som har været fastholdt i de tidligere Planer. Jeg veed ikke, om jeg forstod det ærede Medlem fuldstændigt, men det forekom mig, at den væsentligste Grund, han anførte for at fastholde dette Minimum, var, at Udeladelsen af en saadan Grændse kunde benyttes til Chicaneri imod Anstalten. Jeg tilstaaer, at jeg ikke troer, at saadanne Tilfælde let ville komme frem, og naar der ikke er nogen Grund til at fastholde denne Grændse, forekommer det mig, at der paa den anden Side er Grund til at lade den falde bort, idet det dog kunde være tvivlsomt, om der ikke kunde være Forhold, i hvilke En kunde ønske at forsikre sig selv eller en Anden for flere smaa Beløb, hvorfra han da vilde være forhindret, dersom der var en Minimumsgrændse. Jeg anseer iøvrigt dette Spørgsmaal for at være af meget underordnet Betydning, navnlig ligeoverfor den anden Deel af Paragraphen, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (David) gjorde til Gjenstand for forskjellige Betragtninger, nemlig den Udvidelse, der er foretagen haade med Hensyn til Livrenternes og Livsforsikringernes Størrelse i den nye Anstalt; thi det er efter min Opsfattelse aldeles utvivlsomt, at der her virkelig foreligger en forøget Risiko, som jeg har troet at burde gaae ind paa for at fyldestgjøre de Forordninger, der stilles, medens jeg saamtidig maatte søge at fjerne denne Risicos Farlighed. Det er nemlig klart, at der i disse usædvanlig høje Forsikringer er en dobbelt Art af Risiko; der er, hvad jeg vil tillade mig at kalde, en Forsikringsrisico, som jeg nærmere vil betegne derhen, at da disse Forsikringer udgjøre et saa lille Tal i Forhold til Anstaltens øvrige Forsikringer, saa faae de Chancer, der ere tilstede ved enhver Forsikring paa Grund af den naturlige Afvigelse fra de beregnede Mortalitetforhold, en langt større Betydning ved de store Forsikringer end ved de mindre, idet man med Hensyn til de første ikke kan gjøre Regning paa, at de Tilfældigheder, der falde ud til Anstaltens Disfaveur,

ville blive opveiede af de Tilfældigheder, der virke i Anstaltens Favør. Det er af Hensyn netop til denne Risiko, at man i § 13 har forbeholdt sig at tage yderligere Præmier for Forsikringer af den Art. Det ærede Medlem meente, at man mulig kunde gaae ind paa disse Forsikringer, naar man sikrede sig selv ved Reassurance. Han fremhævede imidlertid selv, at der fremstiller sig ikke saa Banskkeligheder ved at reassurere, og navnlig forekommer det mig, at der er een væsentlig Banskkelighed derved, nemlig Banskkeligheden ved at bedømme den Anstalts Soliditet, hvormed man vil indlade sig, og at det derfor overmaade let kan blive Resultatet, at det alligevel bliver En selv, der kommer til at løbe Risicoen; jeg tilstaaer derhos, at det forekommer mig, at Risikoen er af mindre Betydning, naar Anstalten begynder med en saadan Reserve som den, Anstalten af 1871 kan begynde med. Den anden Side af Risikoen kan heller ikke benægtes at være tilstede; det er den, som jeg vil kalde Forfaldsrisicoen og som kan bestaae deri, at flere af disse høje Forsikringer kunne samle sig paa et enkelt Aar og derved, om ogsaa selve Forsikringsrisicoen er dækket, dog kunne berede den Anstalt, der skal udbetale dem, finantstielle Banskkeligheder, der ikke kunne være paaregnede. Jeg erkjender, at denne Risiko har stor Betydning for en begyndende Anstalt, men jeg troer ikke, at den er af Bægt overfor en Anstalt af den Størrelse og med den Reserve, som den nærværende Anstalt har. Jeg beklager, at jeg ikke rigtig forstod de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde til § 5, men, saavidt jeg opfattede ham, var det dog væsentlig Redactionsændringer, han omtalte, og som jeg derfor ikke skal opholde mig videre med. Derimod har et æret Medlem ligeoverfor, den ærede 7de Landssthingsmand for 6te Kreds (H. Hansen) gjort en Bemærkning, hvis Besvarelse jeg vil knytte til § 7, og navnlig vil jeg da henlede hans Opmærksomhed paa det aller sidste Punktum i denne Paragraph, hvor der staaer, at alle Indskudspræmier betales ved Forudbetaling. Hans Ønske gik ud paa, at Præmierne kunde fordeles saaledes, at de navnlig af Gaandværksfolk paa Landet maatte kunne